

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Νέα ύφασματα

Υστερα από τα χάρτινα, από τα σχυρένια και από τα λαστιχένια ρούχα, να και ρούχα από... κουνελόμαλλο. Τέτοια ύφασματα άρχισε να κατασκευάζει ο Οίκος Ούγκέτι της Σαρβοίας. Και όσοι τα έφορεσαν είνε ένθουσιασμένοι, γιατί είναι πολύ πιο ζεστά από τα μάλλινα, ελαφρά και λεπτά σαν μεταξοτά. Η νέα αυτή εφεύρεσις δέν μπορεί δυστυχώς να ένθουσιάση τόν πολύν κόσμο γιατί τά κουνελούφασματα είναι πανάκριβα. Η μόνη παρηγοριά που μένει είναι πώς αν επιρριτήη στους πλουσίους αυτή ή μόδα, τότε οι φτωχοί θ' αγοράζουν φηνηότερα τά άλλα ύφασματα.

***

3.000.000 δόντια

Στή Φιλαδέλφεια τής Αμερικης λειτουργεί τό μεγαλύτερο εργοστάσιον του κόσμου κατασκευής τεχνητών οδόντων. Τό περιοριστάτον που συμβαίνει σ' αυτό τό εργοστάσιον είναι ότι εργάζονται μόνο γυναίκες και δέν ύτάχει ούτε ίχνος άνδρός—έστο και για δέγμα. Οι εργάτριες που έχουν έκδοθη από τά μικρά τους χρόνια σ' αυτή τή δουλειά κ' παίζουν κολοσσια ήμερομίσθια, γιατί έχουν άποκτήσει μοναδική ειδικότητα. Η ήμερησία παραγωγή του εργοστασιου αυτού είναι 3 000.000 δόντια !...

***

Φυτά... Θησαυροι

Στάς Φιλιππίνας Νήτους βλαστάνει ένα είδος μπαμπού, που τό λένε οι ίθαγενείς «ρα μ π α σ ί ρ» και που καμιά φορά κρύβει στην κουφάλα του πολυτίμα και πολυχρώμα πετράδια. Έννοείται, ότι αυτό είναι λαχείο που σπάνια πέφτει, ενώ υπάρχουν και κ'αυτά καρδία (κοκό) που κρύβουν συχνότατα τό κέλυφος τους μικρά μαργαριτάρια μεγέθους κεφαλιού καρφίτσας ή ρεβιθιού. Οι ίθαγενείς όμως δέν δίνουν και τόση σημασία στά μαργαριτάρια και προτιμούν να τά... τρώνε μαζί με τά καρδία !...

φρόπουλο με φτάνει... Γειά σου !

— "Ωρα καλή !...

***

Μέ ξύλησαν οι θόρυβοι του δρόμου. Τό δωμάτιό μου ήταν γεμάτο ήλιο, και τό ρολόι του τοίχου έδειχνε τις έντεκα. Άπο κάτω έρχόντανε κούβεντες γυναίκες—μιά άσυνήθιστη για τήν ώρα κείνη φλυαρία. Είπα : «κανέννας καυγάς τής βρύσης» και σιωπήθηκα νά ντυθώ. Μά καθώς πλησίασα στό τζάμι κ' έριξα μία ματιά έξω, κατάλαβα ότι δέν ήτανε φιλονεικία. Κάτι άλλο βέβαια είχε μαζέψει σ' ένα πολυθρόνο γροθιό τεις γειτόνισσες με συμπονετικά τάχα ξεφωνητά και χειρονομίες. Άνοιξα τό τζάμι και ρώτησα :

— Τι τρέχει, κυρά Σπύρρινα !

Άπάντησαν όλες μαζί. Μά κ' έτσι κατάφερα να ξεχωρίσω τό νόημα, που ήταν άλήθεια για κλάμα. Η θάλασσα είχε βγάλει στην άκρογιαλιά, κοντά στις Παράγκες, πέντε ανθρώπινα κορμιά και τά συντριμμιατά μιάς βάρκας. Και λεγανε τάχα πώς πέντε κατάδικοι, βαρυστοιμίντες, θανατοφόροι,—ποιάς ξέρεις, παιδάκι μου—σπάσανε τή νύχτα τήν πόρτα του Βουλευτικού, σκοτώσανε τό σκοπό μέ μαχαίρι και γρήγορα κατηφόρισανε στό γιάλο. Μά, σάν γενοφερμένοι που ήτανε, δέν ξέρανε τά κατατόπια μας, και στη σαστιμάρα τους δέν πήγανε να φύγουν από στεριά, από τό δρόμο τ' Άργους, μά από τή θάλασσα. Μπήκανε λοιπόν στη βάρκα του Φρουραρχείου που τή βρήκανε έρημη κ' άνοιχτηκαν να βγούν άντίκρυ, με τά κουπιά, κατά τους Μύλους ή τό Κυβέρι, να πιάσουν τό κλαρί. Κανέννας δέν τους πήρε κάβo με τό χεινοβοζάδωνον παλιόκαιρο, τρεις ώρες ύστερ' άπο τά μετάνοχη. Κι' αν πούμε πώς μερικοί άπ' αυτούς ήξεραν κολύμπι, πάλι δε μπόρζσαν να πιάσουν την άντικρυνή στεριά, να γλυτώσουν.

— Τι να γλυτώσουν ; έκανε μία άλλη γερόντισσα. Ζωή στερεμένη, ζωή στα σίδερα. Καλλίτερα έτσι.

Και με τό θλιβερό αυτό έπιταφίο έκλεινε ή εξιστόρηση τής νυχτερινής τραγωδίας. Τή στιγμή εκείνη φράνθηκε στό δρόμο κ' ό μπάρμπα Φώτης φέρνοντας τό ροφύπουλο κ' άκουσε τά τελευταία λόγια τής γυναίκας. Άνέβηκε τή σκάλα με σκυφτό τό κεφάλι.

— Τάμαθες, Φώτη ; του είπα χαμηλόφωνα. Θά μπορούσαμε να τους γλυτώσουμε, καυήμε.

Ο ψαρῶς κούνησε τό κεφάλι.

— Δέ θά μπορούσαμε... Κ' έπειτα, τί ; Κατάδικοι. Ζωή στερεμένη... Καλλίτερα έτσι... Μά ως για τά φαντάσματα είνε σίγουρο, ξέρεις πώς...

— Καλά, καλά... Πίνεις τώρη ένα κονιάκ ;

Ο μπάρμπα Φώτης δέν έλεγε ποτέ όχι. Στέφ. Δάφνης

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Νεκροί... βρασμένοι !...

Κατά τόν μεσαίωνα, κατά τήν περίοδον των σταυροφοριών δέν ύπήρχε κανέννας τρόπος βαλσαμώσεως των πτωμάτων των ενθωνών που πέθαιναν πάνω στη μάχη για τήν θρησκεία τους. Και όμως οι περισσότεροι είχαν εκφράσει ως τελευταία τους επιθυμία να μεταφερθῆ τό πῶμα τους στην πατρίδα τους και να ταφή στην πατρική γῆ. Για να μπορέσουν λοιπόν να εκπληρώσουν τις τελευταίες έντολές των άρχηγών τους οι σταυροφόροι άπεφάσισαν να κομμάτισουν τά πῶματα των νεκρών και να τά βράσουν επί ώρες μέσα σε νερό και κρασί, έως δτου χωρίσουν τά κόκκαλα από τό κρέας ! Τά κόκκαλα έπειτα τά άρωματίζαν και τά έστελναν στην πατρίδα έκάστου εθγενοῦς.

Έτσι όταν ό Λουδοβίκος κόμης τής Θουριγγίας πέθανε στο γυρισμό από τήν πρώτη σταυροφορία κατά τόν Οκτώβριο του 1189 στην Κύπρο, ό αδελφός του διέταξε να βράσουν τό πῶμα του και να κάνουν τήν καρδιά του στάχη. Τά κόκκαλα λοιπόν και τήν καρδιά του τά πήρε κατόπι μαζί του στη Γερμανία και τά έθαψε εκεί πέρα, τό κρέας όμως θάφτηκε στην Κύπρο.

Τό πῶμα του Γερμανού αυτοκράτορος Φρειδερίκου Βαρβαρόσσα μετεφέρθη στην Αντιόχεια και εκεί βράστηκε. Τό κρέας τό έθαψαν στη μητρόπολη τής πόλεως τά δε όστά τά έθαψαν στην Τύρο.

Επίσης όταν ό κόμης τής Θουριγγίας Λουδοβίκος ό Δ', ό σύζυγος τής Αγίας Ελισάβετ, πέθανε στο Οκλιάντο από πανάλη, τό πῶμα του κατ' άρχάς τυλίχτηκε μέσα σε λευκά σάβανα. Υστερα όμως άτεφάσισαν να τόν βράσουν. Τά κόκκαλά του τό έβαλαν σε ένα ώραιο και μεγάλο κιβώτιο, τό οποιο έφόρτωσαν σ' ένα άλογο. Έτσι οι συμπολεμιστάι του μετέφεραν τά όστά του άρχηγού τους στην πατρίδα του. Στο δρόμο όταν ήθελαν να ξεκουρισθούν έβαζαν τό κιβώτιο με τά κόκκαλα μέσα σε μιά εκκλησία, τό σκεπάζαν με ένα κουβούκλιο, και άναβαν γύφω—γύφω κεριά και λιβάνι.

Κατά τόν ίδιο τρόπο μετεφέρθη στην Γαλλία και ό νεκρός του Αγίου Λουδοβίκου του βασιλέως τής Γαλλίας, όταν πέθανε τό 1270 στην Τύνιδα κατά τήν δεύτερη του σταυροφορία. Τά σπλάχνα του μετεφέρθησαν και θάφτηκαν στην Σικελία σύμφωνα με τήν επιθυμία του βασιλέως Καρολφου τής Άνδελαιούσης, τά κόκκαλα όμως τ' αποβλήθησαν στην ώρισμένη τους θέση στην εκκλησία του Αγίου Διονυσίου στο Παρίσι, όπου θάπτοντο όλοι οι βασιλείς τής Γαλλίας.

***

Ποιό βιβλίο έχει τήν μεγαλύτερη κυκλοφορία ;

Τό βιβλίο που κυκλοφορεί περισσότερο σ' όλο τόν κόσμο, είνε ή «Αγία γραφή». Κατά τό παρελθόν έπος άπειτάλησαν από τήν Αμερική σε όλο τόν κόσμο τριάντι εκατομμύρια αντίτυπων. Άπό τά άντίτυπα αυτά τά περισσότερα πουλήθηκαν ή έδορήθησαν υπό διαφόρων Θρησκευτικών σωματείων. Ο αριθμός των άντιτύπων τής άγίας γραφής τά οποια έλατύνονται σε όλο τόν κόσμο, είναι άδύνατον να υπολογισθῆ. Η άγία γραφή έχει μεταφρασθει σε όλες τις γλώσσες και τις διαλέκτους του κόσμου, άποτελεί δε τήν μεγαλύτεραν επιτυχία από άτόπως εκδόσεως βιβλίου.

*

ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΑ

Σ Ε Μ Ι Α Μ Ε Λ Α Χ Ρ Ο Ι Ν Η

Για να μαζεύη τις ψυχές στην Κόλαση δεινάτια
Ο διάβολος σου χάρισε τά δυό του μαυρά μάτια
Μά κ' ό Χριστός τόσες φωτιές ψυχές για να γλυτώση
Απ' τή δική του τήν καρδιά λιγάκι σούχει δώσει !...

ΕΤΟΙΜΑΣΘΗΤΕ, ΟΠΛΙΣΘΗΤΕ, ΛΑΒΕΤΕ ΤΑ ΜΕΤΡΑ ΣΑΣ !

ΕΡΧΕΤΑΙ ! ΕΡΧΕΤΑΙ ! ΕΡΧΕΤΑΙ !

Ο Μ Π Α Λ Α Ο Ο

(Τό νέο μας μυθιστόρημα)

Θα σάς καταπλήξῃ, θα σάς τρομάξῃ, θα σάς φέρῃ φρικιάσεις, θα σάς γοντεύσῃ, θα σάς θυμίσῃ τόν περίφημο «ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ,»